

Horitzó 99

Per a un partit polític, no hi ha res millor per calmar les tensions internes que un bon resultat electoral. Només cal comparar la mar de fons que ressona a ERC i a IC després dels respectius mals resultats electorals amb la calma aparent que es respira al PSC. El milió i mig de vots que els socialistes catalans han collit en les darreres eleccions han produït un efecte balsàmic sobre l'enfrontament intern que gangrena la seu del carrer de Nicaragua des de fa més de dos anys. És una calma aparent perquè el conflicte de fons continua viu, però l'escampall de vots ha tret tensió a la carregada atmosfera de la família socialista. Ara, al PSC només esperen –i esperonen– que CiU pacti amb el PP per acabar d'arrodonir l'optimisme que es respira des de l'endemà del dia 3 de març.

La cúpula del partit és conscient que el milió i mig de vots és conjuntural, fruit del moment especial en què es van situar les eleccions generals i per tant, difícilment repetible. Però l'objectiu que s'ha posat la direcció del PSC per als propers anys és aconseguir que aquest suport electoral passi de ser conjuntural a permanent, de tal manera que amb l'horitzó fixat al 1999, permeti bastir una majoria d'esquerres en el proper Parlament de Catalunya. Per aconseguir-ho, els dirigents del PSC confien tant en la seva capacitat com en els possibles "errors" de CiU.

L'anàlisi que es fa en els despatxos del socialisme català després del 3 de març és que CiU està en una situació molt delicada, i que si no l'administra bé, li pot costar la majoria a les eleccions autonòmiques de 1999. La pèrdua dels deu diputats que va patir la coalició nacionalista a les darreres autonòmiques, el PSC, en bona part, l'atribueix a una fuga de vots del que anomenen "ala dreta" de l'electorat de Pujol cap al PP, provocada pel suport de CiU al PSOE. Si ara CiU acaba arribant a algun tipus d'acord amb el PP a Madrid, els socialistes consideren que CiU pot patir una altra fuga electoral el 1999, aquest cop per la seva "ala esquerra", que en bona mesura recolliria el PSC. Part d'aquesta "ala esquerra" de la coalició nacionalista diuen que ja l'han "tasta-

da" en aquestes passades generals. Ara el repte és aconseguir que esdevingui permanent.

Abans de tot això, el PSC haurà de superar, però, les seves diferències internes en un congrés que si no es consensua abans, pot ser novament traumàtic i tirar per terra qualsevol previsió. De tota manera, totes les sensibilitats enfrontades dins el socialisme català sembla que es decanten per un congrés que plasmí una solució integradora, que no faci trencadissa i esguerri totes les previsions. El problema és que hi ha dos conceptes sobre

el que és integrador, i el que encara és més complicat, hi ha dos models de partit en discussió. Per al sector de l'aparell, encapçalat per Josep Maria Sala, el partit necessita per damunt de tot un lideratge fort i consolidat, que passa per substituir Raimon Obiols. Un dirigent d'aquest sector afirmava poc després del congrés de Sitges: "ara ja tenim la força, només ens falta un projecte i un líder". Sala encara no ha trobat, però, aquest líder que el vulgui recolzar.

La resta de dirigents, amb diferents matisos, coincideixen en una solució més integradora. Ni Narcís Serra, el dirigent preferit pel sector de Sala, sembla disposat a descavalcar Obiols a qualsevol preu, entre d'altres coses perquè Felipe González no ho veuria amb bons ulls. Obiols i Mara-

gall coincideixen, amb diferents matisos, en un model de partit obert, renovat i connectat amb la societat, amb una direcció col·legiada que sigui un "exercici permanent d'equilibri" entre les diferents sensibilitats de la família socialista catalana, lluny de l'estructura rígida que proposa l'aparell. Ambdós dirigents promouen una obertura del PSC en una doble direcció: cap a sectors socials de l'òrbita progressista –sindicats, ONG, entitats...– i cap al centre-esquerra catalanista.

Amb aquesta situació, cada dia guanya més força al si del PSC la idea que la sortida a la crisi interna actual requerirà dos congressos. Un, a principis de novembre, de tancament de ferides, i un segon, a principis de 1997, de relançament i renovació del projecte per intentar que l'horitzó de 1999 no es torni a evaporar. ■

PERE MARTÍ

"Cada dia guanya més força al si del PSC la idea que la sortida a la crisi actual requerirà dos congressos: un per tancar les ferides i un altre de relançament i renovació del projecte."